

TAJEMNICA EWANGELII

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 29 lipca

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ef 3,1-21; Hi 11,5-9; Ez 43,13-16; Am 7,7-8; Ap 11,1-2.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Temu zaś, który według mocy działającej w nas potrafi daleko więcej uczynić ponad to wszystko, o co prosimy albo o czym myślimy, temu niech będzie chwała w Kościele i w Chrystusie Jezusie po wszystkie pokolenia na wieki wieków. Amen” (Ef 3,20-21).

W 3. rozdziale *Listu do Efezjan* Paweł rozwija temat, który zaznaczył wcześniej, „mianowicie, że poganie są współdziedzicami i członkami jednego ciała i współuczestnikami obietnicy w Chrystusie Jezusie przez ewangelię” (Ef 3,6). Choć nie jest to zaskoczeniem dla nikogo w naszych czasach, gdy Kościół składa się w większości z pogan, to jednak z pewnością wydawało się to radykalnie nowe wielu potencjalnym czytelnikom *Listu do Efezjan* w czasach Pawła.

Paweł kontynuuje natchniony wywód, opisując swój zapal w głoszeniu ewangelii Jezusa poganom.

Pisze o trudnościach w rozwijaniu tej służby, w tym o swoim uwięzieniu w Rzymie.

Mówi także o swoim poświęceniu w głoszeniu tajemnicy będącej sednem ewangelii — tajemnicy, iż w Kościele poganie mają status identyczny jak ich żydowscy bracia i siostry. Apostoł daje wyraz swojemu zapałowi w służbie na rzecz Kościoła i jego ogólnoświatowej misji. Paweł modli się, chwalać Boga za objawienie Jego łaski za pośrednictwem Kościoła.

Krótko mówiąc, apostoł inspiruje nas, byśmy przyłączyli się do niego w zapale głoszenia ewangelii.

Przeczytaj 3. rozdział *Listu do Efezjan*. Czytając go, spróbuj ustalić jeden lub dwa zasadnicze tematy rozdziału. Jakie główne punkty podkreśla Paweł w tym rozdziale?

---

3. rozdział *Listu do Efezjan* ma ciekawą budowę. Paweł zaczyna rozdział następującymi słowami: „Dlatego ja, Paweł, jestem więźniem Chrystusa Jezusa za was pogan” (Ef 3,1). Następnie przechodzi do szerszej dygresji dotyczącej jego pracy jako apostoła pogan (zob. Ef 3,2-13). Po tej dygresji wraca do pierwotnej myśli, powtarzając słowo „dlatego” (Ef 3,14), by w Ef 3,14-21 dokończyć swoją przerwana modlitwę.

W Ef 3,1 Paweł przedstawia siebie jako *więźnia Chrystusa Jezusa*, sugerując, że choć znajduje się w niewoli w Rzymie, pozornie we władzy Cesarstwa Rzymskiego, to jednak jego życiu przyświeca głębszy, to jest Boży cel. Zatem Paweł nie jest więźniem Rzymu, ale *więźniem Chrystusa Jezusa!* (Por. Ef 4,1).

Wzmianka Pawła o jego *udrękach* (zob. Ef 3,13) oraz późniejsze nawiązanie do *więzów* (zob. Ef 6,20) sugerują, że nie znajdował się on wówczas w stosunkowo wygodnym areszcie domowym (por. Dz 28,16), ale w więzieniu. W tamtych czasach pobyt w rzymskim więzieniu, a zwłaszcza w lochu, stanowił istotne ryzyko dla życia uwięzionego. Rzymianie nie wysilali się, by zapewnić więźniom ludzkie warunki sanitarne i regularne posiłki. W gruncie rzeczy więzień nie było wiele, gdyż rzadko stosowano karę więzienia. Aresztowanych przetrzymywano w więzieniu zazwyczaj tylko do procesu. Więźniowie, aby przetrwać w więzieniu, byli zależni od pomocy krewnych i przyjaciół. W przeciwnym razie groziła im śmierć głodowa.

Paweł troszczył się przede wszystkim o to, jak jego uwięzienie wpłynie na współwierzących, jako że pobyt w więzieniu uważano za coś skrajnie haniebnego w kulturze, w której honor i hańba decydowały o statusie człowieka. Apostoł obawiał się, że niektórzy ludzie mogą pytać:

— Jak to możliwe, że Paweł jest apostołem wywyższonego Chrystusa, a jednocześnie więźniem?

Tak więc przedstawił swoje uwięzienie z innej perspektywy, jako element Bożego planu. Apostoł cierpi dla tych, którym służy: z *powodu udręk*, *jakie za was znoszę*, a to, co może się wydawać haniebne, tak naprawdę służy ich *chwale* (zob. Ef 3,13).

Jak możemy się nauczyć ufać Bogu i Jego sposobom działania nawet w najtrudniejszych okolicznościach?

Jaka tajemnica została powierzona Pawłowi? (Zob. Ef 3,1-6).

Studiując Ef 3,1-6, zwróć uwagę na następujące fakty:

1. Paweł kieruje tę część listu szczególnie do wierzących pogan w zborach domowych w Efezie (zob. Ef 3,1).

2. Paweł twierdzi, że otrzymał coś, co nazywa darem „łaski Bożej” danym mu „dla waszego dobra” (Ef 3,2), dla dobra wierzących pogan. Ta służba łaski jest synonimem zlecenia głoszenia ewangelii (*łaski Bożej*) poganom (por. Ef 3,7-8).

3. Paweł stwierdza, że została mu objawiona *tajemnica*. Nawiązuje w ten sposób do tematu, który poruszył już wcześniej (zob. zwł. Ef 1,9-10; 2,11-22) — *tajemnicy Chrystusowej* (Ef 3,3-4). Apostoł nie chce, by ktokolwiek przypuszczał, że to on wymyślił ewangelię. Wyraźnie wskazuje, że służba głoszenia ewangelii została mu powierzona przez Boga.

4. Paweł nie jest jedynym, który otrzymał głębsze objawienie tej tajemnicy, gdyż Duch Święty objawił ją także „świętym apostołom i prorokom” (Ef 3,5) Chrystusa w sposób pełniejszy niż wcześniejszym pokoleniom. Słowo *prorocy* oznacza tu prawdopodobnie tych pośród pierwszych chrześcijan, którzy otrzymali dar prorokowania, a nie starotestamentowych proroków. Tajemnica, która niegdyś była ukryta, stała się teraz odsłoniętą tajemnicą.

5. Paweł oświadcza, „że poganie są współdziedzicami i członkami jednego ciała i współuczestnikami obietnicy w Chrystusie Jezusie przez ewangelię” (Ef 3,6).

Paweł był pełen zapału w głoszeniu ewangelii i zależało mu na tym, by znajdowała ona wyraz w Kościele złożonym zarówno z Żydów, jak i pogan. Te dwie grupy stały się budulcem nowej społeczności, nowego rodzaju ludzkością, Kościołem (zob. Ef 2,14-16). Możemy powiedzieć, że zostały one zmienione z wrogów we współdziedziców i współuczestników ciała Chrystusa (Kościoła) i obietnicy ewangelii (zob. Ef 3,6).

Jakie twoje postawy, także te skrywane, mogą być przeciwne powszechności ewangelii? Jak możesz się ich wyzbyc?

Co Paweł mówi o Bogu i Jego działaniach w Ef 3,7-13?

Paweł po raz kolejny stwierdza, że jest „sługą (...) według daru łaski Bożej” (Ef 3,7; por. Ef 3,1-2). Ten dar, podobnie jak sama ewangelia, nie został udzielony na podstawie wartości odbiorcy, ale jedynie przez łaskę Bożą. Paweł podkreśla ten punkt, mówiąc o sobie jako najmniejszym „ze wszystkich świętych” (Ef 3,8).

Czytając listy Pawła, zauważamy ciekawy rozwój tego, jak apostoł rozumiał swoje powołanie i swoją rolę. Na początku podkreśla swój status jako apostoła powołanego przez Boga (zob. Ga 1,1). Następnie pisze o sobie jako „najmniejszym z apostołów” i niegodnym „nazywać się apostołem” (1 Kor 15,9). W *Liście do Efezjan* Paweł pisze o sobie jako najmniejszym „ze wszystkich świętych” (Ef 3,8). Wreszcie nazywa siebie *pierwszym z grzeszników* (zob. 1 Tm 1,15).

Ten sposób myślenia Pawła jest zbliżony ze słynnym stwierdzeniem Ellen G. White: „Im bliżej przychodzisz do Chrystusa, tym lepiej dostrzegasz swoje błędy, ponieważ poprawia się twój duchowy wzrok, a twoje niedoskonałości są widoczne w wyraźnym kontraście Jego doskonałej natury”²⁰.

Ale Paweł nie porzeka na tym. W Ef 3,10 pisze: „Aby teraz nadziemskie władze i zwierzchności w okręgach niebieskich poznały przez Kościół różnorodną mądrość Bożą”. Kim są owe *władze i zwierzchności w okręgach niebieskich*? W jaki sposób Kościół daje im poznać *różnorodną*, czyli objawiającą się na różne sposoby mądrość Boga? Choć Ef 3,10 nie mówi o naturze tych potęg, wydaje się, że chodzi tu o złe moce, o których Paweł wspomina także w Ef 6,11-12. Skoro tak, to powstanie Kościoła jednoczącego Żydów i pogan jako niegdyś rozdzielone części ludzkości jest dla tych *władz i zwierzchności w okręgach niebieskich* wyraźnym objawieniem Bożego planu przyszłego połączenia w jedną całość wszystkiego, i tego, co jest na niebiosach, i tego, co jest na ziemi w Chrystusie (zob. Ef 1,10). Władze te mają wiedzieć, że Boży plan zostanie zrealizowany, a ich klęska jest pewna. Sama natura zjednoczonego Kościoła zapowiada ostateczną porażkę sił zła.

Gdyby członkowie twojego zboru traktowali poważnie opis powołania Kościoła według Pawła w Ef 3,10, jak zmieniliby sposób odnoszenia się do siebie nawzajem i do otoczenia?

²⁰ Ellen G. White, *Pokój, za którym tęsknisz*, wyd. 3, Warszawa 2011, s. 63-64.

Porównaj wcześniejszą prośbę modlitewną Pawła zawartą w Ef 1,16-19 z jego błaganiem wzniesionym za wierzących w Ef 3,14-19. W jakim sensie te prośby modlitewne są podobne?

W greckim oryginale Ef 3,14-15 występuje istotna gra słów. Gdy Paweł mówi, że zgina kolana „przed Ojcem, od którego wszelkie ojcostwo na niebie i na ziemi bierze swoje imię”, wskazuje na fonetyczny związek zachodzący między greckimi słowami *Pater* (*Ojciec*) i *patria* (*ojcostwo, rodzina*). W *Liście do Efezjan* Paweł opisuje złożoną naturę Bożego planu zbawienia obejmującego wszystkich (zob. Ef 1,9-10) i we wszystkich czasach (zob. Ef 1,21). Podkreśla w ten sposób, że *wszelkie ojcostwo* (gr. *patria*) *na niebie i na ziemi* pochodzi od *Ojca* (gr. *Pater*). To prawdziwie dobra nowina!

Pomyśl, że twoja rodzina, mimo niedoskonałości i potknięć, należy do Boga. Twoja rodzina nie jest skazana na łaskę losu, ale jest w rękach miłującego Boga. Bóg miłuje rodziny, także te niedoskonałe. Biorą one swoje imię od Boga i noszą znak przynależności do Niego.

W Ef 3,16-19 Paweł prosi Boga, by dał wierzącym autentyczne duchowe doświadczenie wewnętrznej siły dzięki obecności Ducha Świętego (zob. Ef 3,16), bliskiej więzi z Chrystusem wyobrażonej jako Jego zamieszkanie w nas (zob. Ef 3,17) oraz trwałej i pewnej duchowej tożsamości: „wkorzeni i ugruntowani w miłości” (Ef 3,17).

Chwaląc Boga za niezmierzone błogosławieństwa oferowane wierzącym, Paweł wymienia nie trzy, a cztery wymiary: „szerokość i długość, i wysokość, i głębokość” (Ef 3,18). Paweł nie wyjaśnia, do czego odnoszą się te wymiary, choć zapewne opisują ogrom czegoś bardzo ważnego. Stanowi to ciekawą zagadkę dla tych, którzy studiują *Biblię*. Czy wymiary te opisują mądrość Boga (por. Hi 11,5-9, gdzie także użyte są cztery wymiary), Jego moc (por. Ef 3,16-17), czy może duchową świątynię z Ef 2,19-22 (por. Ez 43,13-16, gdzie jest mowa o czterech wymiarach; zob. Am 7,7-8; Ap 11,1-2)? Możliwe, że te cztery wymiary w największym stopniu odnoszą się do ogromu *miłości Chrystusowej* (zob. Ef 3,19), jako że wyrażenie „pojąć (...)” (jaka jest szerokość i długość, i wysokość, i głębokość” (Ef 3,18), wydaje się paralelne do następującego po nim zwrotu: „poznać miłość Chrystusową” (Ef 3,19; por. Rz 8,35-39). Bez względu na to, jak rozumiemy te słowa, z pewnością są one dobrą nowiną.

Paweł kończy swoje modlitewne błaganie wyrazami uwielbienia dla Boga — krótkim poetyckim wyrazem chwały. Za co chwali Boga w tych werse- tach? (Zob. Ef 3,20-21).

Paweł zapisał swoje modlitewne błaganie za wierzących (zob. Ef 3,14-19). Następnie wielbi Boga z mocą. Pawłowe uwielbienie dla Boga nasuwa dwa pytania:

1. Czy Paweł niesłusznie wywyższa Kościół, stawiając go na jednym poziomie z Chrystusem w wyrażeniu: „Temu niech będzie chwała w Kościele i w Chrystusie Jezusie” (Ef 3,21)? Choć Paweł w *Liście do Efezjan* wyraża wielką troskę o Kościół, jasne jest, że to Chrystus jest Zbawicielem Kościoła i to On mieszka w sercach wierzących (zob. Ef 3,17). Oddając chwałę Bogu, Paweł jest pełen wdzięczności za to, że zbawienie zostało dane Kościołowi przez Jezusa Chrystusa.

2. Czy wyrażenie „po wszystkie pokolenia na wieki wieków” (Ef 3,21) oznacza niekończącą się ziemską przyszłość Kościoła i odwołujące się w nieskończoność powtórne przyjście Chrystusa? *List do Efezjan* zawiera wyraźne oczekiwania związane z przyszłością. Na przykład w Ef 4,30 Paweł oczekuje *dnia odkupienia*. Ponadto wierzący mają doświadczyć nieograniczonej mocy Chrystusa w *przyszłym wieku* (zob. Ef 1,21). Paweł oddaje chwałę Bogu w odpowiedzi na nieskończoną moc Chrystusa działającą na rzecz wierzących.

Wróciwszy do drugiego modlitewnego błagania Pawła (zob. Ef 3,14-21; por. Ef 1,15-23), widzimy, że czerpie on siłę z troski Ojca obejmującej wszystkich (zob. Ef 3,14-15), dostępności Ducha Świętego (zob. Ef 3,16) oraz współdziałania z Chrystusem (zob. Ef 3,17) i Jego niezmiernych miłości (zob. Ef 3,18-19). Z całą pewnością oczekuje, iż wierzący zostaną „wypełnieni całkowicie pełnią Bożą” (Ef 3,19), i odpowiada na tę duchową rzeczywistość, chwalać Boga i podziwiając potęgę Jego mocy działającej na rzecz świętych (zob. Ef 3,20-21).

Gdy przytłaczają nas problemy, pokusy czy wątpliwości, to możemy czerpać pocieszenie z tego napawającego optymizmem zapisu modlitw Pawła. Uwieczony apostoł przedstawia wizję sięgającą wielkiego horyzontu Bożych zamierzeń i łaski, przypominając nam, że bez względu na naszą obecną sytuację, uczestniczymy w wielkim Bożym planie (zob. Ef 1,9-10), a moc Boża działa w nas.

Jakie Boże błogosławieństwa są szczególnie cenne dla ciebie? Napisz modlitwę pochwalną w odpowiedzi na te błogosławieństwa.

DO DALSZEGO STUDIUM

„Jak możemy pogodzić nasz stan duchowej karłowatości z tym fragmentem listu [zob. Ef 3,14-19] opisującym pełnię poznania, jakie mamy przywilej posiadać? Jak niebo patrzy na nas, którzy otrzymaliśmy wszelkie duchowe i doczesne możliwości, by wzrastać w łasce, ale nie korzystamy z tych możliwości? Apostoł nie napisał tych słów, by nas mamić, zwodzić i rozbudzać nasze oczekiwania tylko po to, by zostały zawiedzione. Napisał te słowa, by wskazać nam, kim możemy i powinniśmy być, jeśli mamy się stać dziedzicami Królestwa Bożego. Jak możemy być współpracownikami Boga, jeśli mamy jedynie niewielkie doświadczenie? Wiemy, jakie są przywileje chrześcijan, więc powinniśmy poszukiwać głębokiego duchowego poznania spraw Bożych — poznania, jakie Pan pragnie nam dać.

Czy naprawdę wierzymy *Biblii*? Czy naprawdę wierzymy, że możemy osiągnąć poznanie Boga wskazane w tych wersetach? Czy wierzymy każdemu słowu pochodzącemu z ust Boga? Czy wierzymy w słowa wypowiedziane przez proroków i apostołów oraz przez Jezusa Chrystusa, autora wszelkiego światła i błogosławieństwa, w którym mieszka całe bogactwo i pełnia? Czy naprawdę wierzymy w Boga i Jego Syna?²¹

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Porównaj Pawłową doksologię (oddanie chwały Bogu) w Ef 3,20-21 z innymi nowotestamentowymi doksologiami: Rz 11,33-36; 16,25-27; Flp 4,20; 2 P 3,18; Jud 1,24-25. Jakie tematy i pojęcia przewijają się w nich? Jak możemy zachować wyrażoną w nich postawę uwielbienia i czci dla Boga?

2. Porównaj cztery przypadki użycia przez Pawła greckiego słowa *pleroma* — *pełnia* w Ef 1,10.23; 3,19; 4,13. Dlaczego pojęcie to było ważne dla Pawła?

3. Które z działań Boga chwalonych przez Pawła w 3. rozdziale *Listu do Efezjan* jest najbardziej inspirujące dla ciebie? Dlaczego?

4. Paweł kończy pierwszą połowę *Listu do Efezjan* podobnie, jak ją rozpoczął (zob. Ef 1,3-21), używając słownictwa związanego z modlitwą i uwielbieniem. Wywyższa moc Boga działającą w wierzących przez Chrystusa i Ducha Świętego (zob. Ef 3,16-21). Jak za radą Ellen G. White możemy pełniej doświadczać tej mocy w naszym życiu?

²¹ Ellen G. White, w: *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1.10.1889. Przeczytaj także rozdział *Odrodzenie dziś*, w: Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 281-290.